

Може би и ти си билъ
Тукъ щастливъ, о, дѣдо миль,
Но сждбата послѣ тебъ
Те направи хромъ и слѣпъ!

Просякътъ:

Азъ не виждамъ ти лицето,
По душата, по сърцето
Виждамъ твойта красота
И безмърна доброта!

О, дѣте, живѣй за слава,
Нека Богъ ти здраве дава,
Да прѣмахвашъ скръбъ, злини
И да вършишъ добрини! . . .



Г л у п е ц ъ .

(Приказка).

Живѣли нѣкога дѣдо и баба. Тѣ имали само единъ синъ на име Ваньо. Дѣдо и баба много обичали Ваня. Само едно не му харесвали, че билъ голѣмъ глупецъ.

Веднажъ пратили Ваня въ града да пазарува. Впрѣгналъ талигата и бързо стигналъ въ града. Накупилъ всичкитѣ нѣща и се завърналъ въ село.

Изъ ижтя талигата почнала да скърца. Извадилъ Ваньо стѣклото съ дървеното масло и го излѣлъ на колелата и ъситѣ. Талигата прѣстана да да скърца и тръгнала по-бърже.